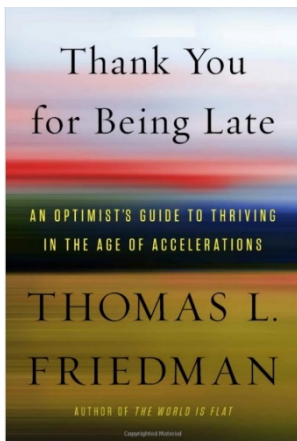

ปริทัศน์หนังสือ

Thomas L. Friedman. **Thank You for Being Late**. New York: Farrar, Straus and Giroux, 2016.

พรชัย บุญบวรรัตนกุล

มหาวิทยาลัยสยาม

หนังสือเรื่อง Thank You for Being Late: an Optimist's Guide to Thriving in the Age of Accelerations พิมพ์ในปี ค.ศ. 2017 โดยสำนักพิมพ์ Farrar, Straus and Giroux เขียนโดย นายโทมัส แอล. เฟร็ดแมน (Thomas L. Friedman) นักข่าวและคอลัมน์นิสต์ในอดีตทำงานอยู่ในสำนักข่าวหลายแห่ง

ปัจจุบันทำงานอยู่ที่สำนักพิมพ์เดอะนิวยอร์ก ไทมส์ (The New York Times) ก่อนหน้านี้อันที่จะเขียนหนังสือเรื่องนี้ นายโรมัส แอล. เฟร็ดแมนได้เขียนหนังสือหลายเรื่อง อาทิเช่น จากเบรุตถึงเยรูซาเล็มในปี 1989 ต่อมาในปี ค.ศ. 1999 เขาได้เขียนหนังสือเรื่อง The Nexus and the Olive Tree ในปี ค.ศ. 2002 เขาได้เขียนหนังสือเรื่อง Longitudes and Attitude ในปี ค.ศ. 2005 ได้เขียนหนังสือเรื่อง The World is Flat ในปี ค.ศ. 2008 เขียนหนังสือเรื่อง Hot, Flat, and Crowded และก่อนหน้าที่จะเขียนหนังสือเรื่องนี้ ในปี ค.ศ. 2011 เฟร็ดแมนได้เขียนหนังสือเรื่อง “สิ่งที่เคยเป็นเรามาก่อน” (That Used To Be Us) ถือว่านายเฟร็ดแมนเป็นนักเขียนที่มีความสามารถสูงและเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง โดยที่งานเขียนของเขาที่สำนักพิมพ์เดอะนิวยอร์ก ไทมส์นั้นได้รับรางวัล Pulitzer Prize ถึง 3 ครั้ง นอกจากนี้เขายังเป็นผู้แต่งหนังสือที่ได้รับรางวัล The

Bestselling Books ถึง 6 เรื่องด้วยและหนังสือเรื่อง Thank You for Being Late นี้ก็ถือว่าเป็นเล่มที่ได้รับความนิยมสูงสุดด้วยเช่นกัน

Thank You for Being Late: An Optimist's guide to thriving in the age of accelerations หรือแปลเป็นภาษาไทยว่า “ขอบคุณที่มาสาย : คู่มือสำหรับผู้ที่มองโลกในด้านบวก เพื่อการสร้างความรู้เรื่องภายใต้ช่วงเวลาแห่งความเร่ง” เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้ใช้เวลาในการค้นคว้าด้วยการสัมภาษณ์ผู้รู้หลายท่านไม่ว่าจะเป็นนักคิดนักประดิษฐ์ นักวิจัย เจ้าของกิจการทางด้านเทคโนโลยีรวมถึงธุรกิจที่เกี่ยวกับปัญหาประดิษฐ์ต่างๆ รวมถึงนักเศรษฐศาสตร์ และผู้เขียนได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เหล่านี้มาแยกแยะและวิเคราะห์เพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งต่างๆ รวมถึงการสังเคราะห์เพื่อให้ได้หลักความคิดที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน หลังจากเมื่อทำความเข้าใจแล้วผู้เขียนก็พยายามใช้ภาษาง่ายๆ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้เกิดความเข้าใจในหลักการ หรือกรอบแนวคิดต่างๆ เพื่อให้เข้าใจความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกนี้รวมไปถึงผลกระทบของมันต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ด้วย

ผู้เขียนพยายามอธิบายเรื่องเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงในเชิงที่เกิดความเร่ง ซึ่งหมายถึงความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมากๆ ของสามสิ่ง คือ เทคโนโลยี (Technology) โลกาภิวัตน์ (globalization) และภาวะโลกร้อน (climate change) การเปลี่ยนแปลงของสิ่งทั้งสามนี้เกิดขึ้นในอัตราเร่งก่อให้เกิดผลกระทบอย่างใหญ่หลวง โดยการผลกระทบนี้เกิดขึ้นและค่อยๆ เปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับที่ทำงาน การเมือง การเมืองเชิงภูมิศาสตร์ จริยธรรม ชุมชนซึ่งหมายถึงวิถีชีวิตของชุมชน ผู้เขียนได้เริ่มต้นด้วยการเน้นความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่มีจุดเริ่มต้นจากการกำเนิดสิ่งประดิษฐ์ที่สำคัญของมนุษย์ในช่วงปี ค.ศ. 2007 ในขณะที่สิ่งที่เป็นการคิดสร้างสรรค์หลายๆ สิ่งที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2007 นั้นเป็นแรงผลักดันให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสามด้านดังที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีทั้งในด้านที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ เช่นการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี สุขสบายมากขึ้น การมีสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตไม่ว่าเป็นเรื่องของการ

ทำงานหรือสิ่งอุปโลกน์บริโศกต่างๆ แต่ในขณะเดียวกัน สิ่งเหล่านี้ก็มีโทษแก่มวลมนุษยชาติด้วยเช่นกัน เช่นมีผลกระทบต่อโครงสร้างของแรงงานของโลกในปัจจุบัน และอนาคตอาจจะมีคนจำนวนมากตกงาน และการเปลี่ยนแปลงด้วยอัตราความเร่งนี้ส่งผลให้อุตสาหกรรมบางอย่างกำลังจะสูญหายไป ในขณะที่ก่อให้เกิดอุตสาหกรรมประเภทใหม่ขึ้นมาแทน ผู้เขียนเสนอแนวทางในการเตรียมพร้อมที่จะรับมือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทั้งในระดับปัจเจกชน ชุมชนไปจนถึงระดับรัฐโดยเฉพาะรัฐจะต้องดำเนินนโยบายต่างๆ เพื่อให้เกิดสภาพเกื้อหนุนให้ชุมชนมีความเข้มแข็งและชุมชนเองจะเป็นส่วนสำคัญในการช่วยเหลือประชาชนในชุมชนนั้น ให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองให้มีความรู้ทักษะ เกิดการพัฒนาสมรรถนะขีดความสามารถในการแข่งขันส่วนบุคคลจนสามารถอยู่รอดและเติบโตภายใต้ยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงนี้

สิ่งที่ประทับใจผู้วิจารณ์คือ ผู้เขียนพยายามที่จะใช้ภาษาต่างๆ เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจโดยยกตัวอย่างจากการสัมภาษณ์ประกอบเพื่อความเข้าใจในบางกรณีผู้เขียนได้แทรกผลที่ได้จากสิ่งที่ตนได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ตนได้สัมภาษณ์นั้นเอามาขยายความเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจมากยิ่งขึ้น และอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความประทับใจที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มนี้คือผู้เขียนมีประสบการณ์อันยาวนานเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเทคโนโลยี โลกาภิวัตน์หรือแม้แต่ในเรื่องของภาวะโลกร้อน ผู้เขียนได้นำประสบการณ์เหล่านี้มาใช้เพื่อวิเคราะห์และสกัดออกมาเป็นเป็นหลักที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจปรากฏการณ์และเห็นภาพว่าปัจจัยที่สำคัญทั้งสามปัจจัยมีผลกระทบต่อมวลมนุษยชาติของโลกอย่างไรบ้าง อีกจุดหนึ่งผู้วิจารณ์คิดว่าการตั้งชื่อเรื่องของหนังสือเล่มนี้ก็ก็เป็นอีกจุดหนึ่งที่ดีดึงดูดให้ผู้อ่านเกิดความสนใจที่จะหาคำตอบหรือความจริงว่าทำไมถึงต้อง “ขอบคุณสำหรับการมาสาย” ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากติดตามและสนใจมากขึ้น ผู้วิจารณ์ขอถ่ายทอดเรื่องดังกล่าวโดยย่อดังนี้

หนังสือเรื่อง “ขอบคุณสำหรับการมาสาย” นี้มีเนื้อหาทั้งหมด 5 ตอน ตอนที่ 1 การสะท้อนให้เห็น (Reflecting) ตอนที่ 2 ความเร่ง (Accelerating) มีทั้งหมด 5 บท ได้แก่ บทที่ 2 เกิดอะไรขึ้นในปี ค.ศ. 2007 (What the hell happened in 2007?) บทที่ 3 กฎของมัวร์ (Moore’s Law) บทที่ 4 ซุปเปอร์

โนวา (The Supernova) บทที่ 5 การตลาด (The Market) และบทที่ 6 มารดาแห่งธรรมชาติ (Mother Nature) ตอนที่ 3 **การสร้างนวัตกรรม** (innovating) สำหรับตอนที่ 3 นี้แบ่งออกเป็น 7 บทประกอบไปด้วย บทที่ 7 เพียงแต่ทำให้รวดเร็วขึ้น (Just to Damned Fast) บทที่ 8 เปลี่ยนปัญญาประดิษฐ์ให้เป็นสติปัญญาเทียม (Turnin AI into IA) บทที่ 9 การเปรียบเทียบระหว่างการควบคุมและเค-ออส (Control VS Kaos) บทที่ 10 มารดาแห่งธรรมชาติเปรียบเสมือนครูสอนวิชาทางการเมือง (Mother Nature as Political Mentor) บทที่ 11 พระเจ้ามีอยู่ในไซเบอร์สเปซหรือไม่ (Is God in Cyberspace) บทที่ 12 ให้มองหามินเนโซต้าอยู่เสมอ (Always Looking for Minnesota) บทที่ 13 คุณสามารถกลับบ้านเกิดอีกครั้งหนึ่งซึ่งคุณควรต้องทำ (You can Go Home Again Could You Should) และ**ตอนที่ 4** การทอดสมอ (Anchoring) ประกอบด้วยบทที่ 14 จากมินเนโซต้าสู่โลกกว้างและการทวนกลับ (From Minnesota to the World and Back)

ตอนที่ 1 การสะท้อนให้เห็น (Reflecting) เป็นตอนที่เกี่ยวกับจุดหักเหทางความคิดของผู้เขียน ซึ่งเป็นบทที่ผู้เขียนอธิบายถึงว่าสิ่งที่จุดประกายให้ผู้เขียนเกิดความคิดที่จะเขียนเรื่องนี้ ผู้เขียนได้อธิบายคำว่า “ขอบคุณสำหรับการสาย” อันเนื่องมาจากเกิดการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเราต้องหาวิธีที่ทำให้ความเปลี่ยนแปลงนั้นช้าลง ดังนั้นเมื่อใดที่ผู้เขียนมีนัดสัมภาษณ์แล้วผู้รับการสัมภาษณ์มาสายเกินเวลานัด ผู้เขียนมักจะเอ่ยคำว่า “ขอบคุณที่มาสาย” นั่นเอง จุดสำคัญของตอนนี้คือการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสได้รู้จักเจ้าของบล็อก ซึ่งวิภาควิจารณ์รัฐบาลที่ปกครองประเทศเอธิโอเปีย จนตัวเองต้องลี้ภัยมาอาศัยในสหรัฐอเมริกาที่ชื่อนายโบเจีย เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้กัน ผู้เขียนได้เรียนรู้จากคำถามของผู้เขียนเองที่ได้ใช้เป็นคำแนะนำแก่นายโบเจียซึ่งผู้เขียนนำคำถามดังกล่าวกลับมาถามตนเองได้แก่ อะไรที่เป็นจุดของคุณค่าที่อยู่ในตัวของเราเอง ? และคุณค่าเหล่านั้นมาจากที่ไหน ? คำถามถัดไปคือ เราจะคิดได้อย่างไรว่าเครื่องจักรกลที่อยู่ในโลกทุกวันนี้มันทำงานอย่างไร ? และอะไรบ้างที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับผู้คนที่มีความแตกต่างกันและมีวัฒนธรรมหลากหลายซึ่งผู้คนเหล่านี้เมื่อได้รับผลกระทบจากพลังอำนาจซึ่งเป็นเครื่องจักรกลตัวใหญ่มาก

อันหนึ่ง ไม่ว่าจะผู้คนที่แตกต่างกันหรืออยู่ภายใต้วัฒนธรรมที่ต่างกันจะตอบสนองกับความเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นอยู่หรือวัฒนธรรมของคน พวกเขาเหล่านั้นจะตอบสนองอย่างไรต่อสิ่งเหล่านี้? คำถามดังกล่าวทำให้ผู้เขียนทราบดีตนเองว่าจะทำอะไรต่อไปซึ่งเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้

ในตอนที่ 2 ความเร่ง (Accelerating) เป็นตอนที่ผู้เขียนเห็นว่าในช่วงสิบปีที่ผ่านมานั้น เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในสิ่งที่เกี่ยวกับเทคโนโลยี โลกาภิวัตน์ และภาวะโลกร้อน ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ ก่อให้เกิดพลังอำนาจในสามด้าน สิ่งที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเกี่ยวกับเทคโนโลยีคือนวัตกรรมที่เกิดจากความคิดของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี ค.ศ. 2007 ได้เกิดนวัตกรรมขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการเกิดขึ้นของ เฟสบุ๊ค ทวิตเตอร์ การเกิดชุมชนของแหล่งพัฒนาซอฟต์แวร์ การพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตชิปที่เป็นส่วนประกอบในคอมพิวเตอร์ที่มีความสามารถเพิ่มมากขึ้น รวมถึงนวัตกรรมที่เกี่ยวกับคลาวด์ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็วในสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ นำไปสู่เทคโนโลยีที่ทำให้เครื่องจักรกลสามารถที่จะจดจำ เรียนรู้สิ่งต่างๆ และสามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง จนเริ่มปรากฏว่าเครื่องจักรกลที่มีมันสมองในการเรียนรู้และตัดสินใจได้ด้วยตนเองนั้นจะเข้ามาแทนที่มนุษย์ จนเกิดความวิตกว่ามนุษย์จะตกงานเพราะเครื่องจักรกลเหล่านี้ สำหรับพลังที่เกิดจากโลกาภิวัตน์นั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากนวัตกรรมทางการตลาด โดยที่มนุษย์เป็นผู้สร้างเครื่องมือและเทคโนโลยีต่างๆ เพื่อหวังผลให้ตลาดเกิดการขยายตัวและตนเองก็จะเข้าถึงผู้คนทุกหนแห่งในโลกนี้ได้ นวัตกรรมทางการตลาด ก่อให้มนุษย์สามารถเชื่อมโยงกันได้ทั่วโลกในลักษณะสื่อสารกันได้ทันทีอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน คำนิยามเกี่ยวกับโลกาภิวัตน์ในอดีตซึ่งเน้นในเชิงเศรษฐศาสตร์นั้นในความเห็นของผู้เขียนแล้วจะต้องถูกนิยามใหม่โดยหันไปเน้นในเรื่องของการไหลของข้อมูลดิจิทัล (Digital Flow) เนื่องจากมนุษย์ในเกือบทุกหนแห่งในโลกถูกเชื่อมโยงเข้าถึงกันเป็นเครือข่าย การรับรู้ข่าวสารหรือเหตุการณ์ เกิดขึ้นโดยรวดเร็ว พลังแห่งโลกาภิวัตน์ก่อให้เกิดประโยชน์แก่มวล

มนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดภัยอันตรายขึ้น เนื่องจากมนุษย์เพียงหนึ่งคนหรือเพียงคนจำนวนน้อยอาศัยเครื่องมือสมัยใหม่ที่เชื่อมมนุษย์จำนวนมากให้สามารถสื่อสารถึงกันได้ทันทีรวมถึงเทคโนโลยีขั้นสูงที่มีต้นทุนต่ำมากก็สามารถสร้างผลเสียหายอันใหญ่หลวงได้แล้ว เช่น เทคโนโลยีในการผลิตเชื้อโรครสามารถทำได้ด้วยต้นทุนที่ถูกลงมาก หรือคนๆ หนึ่งสามารถใช้สื่อทางอินเทอร์เน็ตสร้างแนวร่วมก่อการร้ายได้ เป็นต้น สำหรับพลังที่สามคือภาวะโลกร้อน ซึ่งการพัฒนาทางอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้นในอัตราเร่งของมนุษย์เป็นส่วนสำคัญที่เร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยสารคาร์บอนไดออกไซด์ การทำลายป่า การสร้างภาวะพิษแก่แม่น้ำและทะเล สิ่งเหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างสมดุลทางธรรมชาติของโลก ส่งผลสู่การเปลี่ยนแปลงภาวะอากาศ (Climate Change) ซึ่งนำไปสู่การเกิดภัยธรรมชาติต่างๆ เช่นการละลายของน้ำแข็งขั้วโลก น้ำท่วม อากาศแปรปรวน การเกิดฤดูกาล หรือพายุที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เป็นต้น

ผู้เขียนเห็นว่าสิ่งที่เป็นตัวเร่งต่างๆ อันเป็นฝีมือมนุษย์นั้น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันใหญ่หลวงในสิ่งสามสิ่งคือ พลังจากการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี พลังจากการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์ และพลังจากการเปลี่ยนแปลงของภาวะโลกร้อน (Global warming) ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของภาวะอากาศ (Climate Change) โดยที่พลังทั้งสามนี้ได้ส่งผลกระทบต่อมนุษย์โดยตรงและโดยอ้อม ก่อให้เกิดประโยชน์ แต่ในขณะเดียวกันได้สร้างความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่มนุษย์อย่างมหาศาลทั้งในปัจจุบันและในอนาคตเช่นกัน

สำหรับตอนที่ 3 การสร้างนวัตกรรม (innovating) เนื่องจากมนุษย์ได้เข้าสู่ยุคที่สองของการปฏิวัติเครื่องจักรกลของโลก เป็นส่วนที่ผู้เขียนเสนอว่ามนุษย์ควรต้องปรับตัวเพื่อรับมือกับผลกระทบอันเนื่องมาจากพลังทั้งสามสิ่งทีกล่าวมาแล้วเพื่อให้มนุษย์สามารถอยู่รอดและเติบโตภายใต้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ผู้เขียนแนะนำให้มนุษย์ต้องเปิดใจยอมรับสิ่งที่เปลี่ยนแปลง การปิดกั้นตนเองหรือการไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลงทำให้มนุษย์ไม่ทราบว่าตนจะต้องเผชิญกับ

อะไรหากไม่รู้ในสิ่งนั้น มนุษย์จะต้องเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ตนเองสามารถรู้และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งที่เปลี่ยนแปลงนั้น ตัวอย่างเช่นในปัจจุบันมีเครื่องจักรกลเข้ามาทำงานแทนที่แรงงานมนุษย์ ทำให้คนตกงานดังนั้นมนุษย์ที่อยู่ในอาชีพนั้นต้องเรียนรู้ในเรื่องใหม่ๆ เพื่อที่ตนเองจะมีโอกาสได้กลับเข้าไปทำงานในส่วนงานประเภทใหม่ที่ก่อให้เกิดตำแหน่งงานใหม่ขึ้นอันเนื่องจะความเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นต้น มนุษย์จะต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้และทักษะใหม่ๆ เพื่อที่จะนำเครื่องมือใหม่ๆ ที่เป็นนวัตกรรมยุคใหม่มาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนและชุมชน เช่นการนำนวัตกรรมการพิมพ์สามมิติ (3 D-Printing) มาใช้ในงานวิจัยเช่นงานสร้างต้นแบบเครื่องยนต์ ซึ่งปัจจุบันหากใช้เทคโนโลยีนี้สร้างต้นแบบเครื่องยนต์ พบว่าต้นทุนในการสร้างต้นแบบถูกกว่าในอดีตมากๆ เช่นในอดีตใช้ต้นทุนเป็นหลายสิบล้านแต่ในปัจจุบันด้วยเทคโนโลยีดังกล่าว ทำให้ต้นทุนเหลือเพียงไม่กี่หมื่นเท่านั้น ผู้เขียนได้กล่าวถึงธรรมชาติเปรียบเสมือนครูกอยสอนบทเรียนให้แก่มนุษย์ดังนั้นมนุษย์จะต้องเรียนรู้จากบทเรียนดังกล่าวและสุดท้ายคือข้อแนะนำที่มนุษย์ต้องรวมพลังในชุมชนที่ตนอาศัยอย่างต้องร่วมมือร่วมใจในการต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและการสละเวลาในการช่วยกันระดมสมองอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ชุมชนเกิดแนวคิดที่ช่วยให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนนั้นนำไปสู่การเป็นชุมชนที่เข้มแข็ง

ตอนที่ 4 การทอดสมอ (Anchoring) เป็นตอนที่ผู้เขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองว่าได้เกิดในชุมชนในอดีต จนเติบโตขึ้นได้รับการสนับสนุนจากชุมชน ได้เรียนรู้จากชุมชน และเมื่อตนออกเดินทางสู่โลกภายนอกเพื่อการเรียนรู้ นั้น สิ่งที่ได้พบเห็นและเรียนรู้จากถิ่นเกิดของตน จากโลกกว้างที่ตนเดินทางออกแสวงหาประสบการณ์ต่างๆ นั้น เป็นประสบการณ์และความรู้ที่ทรงคุณค่ามาก และในที่สุดผู้เขียนก็ได้กลับมาสู่ถิ่นที่ตนเกิดอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่ผู้เขียนจะได้มีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนาชุมชนของตนเองให้เข้มแข็งและยั่งยืนตลอดไปจนถึงลูกหลาน

ผู้วิจารณ์ขอหยิบยิบยกเรื่องที่ได้อ่านในแต่ละบทเฉพาะในตอนหนึ่งและตอนที่สอง ในบางเรื่องซึ่งเป็นส่วนที่น่าจะเป็นประโยชน์จากการอ่านหนังสือเรื่องเล่มนี้มาเล่าสู่กันฟังดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การสะท้อนให้เห็น (Reflecting)

บทที่ 1 ขอขอบคุณสำหรับการมาสาย (Thank You for Being Late)

เป็นตอนที่เกี่ยวกับจุดหักเหของความคิดของผู้เขียน ซึ่งเป็นบทที่ผู้เขียนอธิบายถึงว่าสิ่งที่จุดประกายให้ผู้เขียนเกิดความคิดที่จะเขียนหนังสือเรื่องนี้ ผู้เขียนได้อธิบายคำว่า “ขอขอบคุณสำหรับการมาสาย” อันเนื่องมาจากเกิดการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเราต้องหาวิธีที่ทำให้ความเปลี่ยนแปลงนั้นช้าลง ดังนั้นเมื่อใดที่ผู้เขียนมีนัดสัมภาษณ์แล้วผู้รับการสัมภาษณ์มาสายเกินเวลานัด ผู้เขียนมักจะเอ่ยคำว่า “ขอบคุณที่มาสาย” นั้นเอง

ผู้เขียนเริ่มอธิบายถึงเหตุผลที่หลากหลาย คนได้เข้ามาเป็นนักข่าวซึ่งแต่ละคนก็มีความต้องการที่อยากจะเป็นนักข่าวด้วยเหตุผลต่างกันไป แต่สำหรับผู้เขียนแล้วผู้เขียนมีอยากที่จะเป็นนักข่าวเพราะว่าผู้เขียนมีความรักที่อยากจะทำแปลความหมายของสิ่งๆ หนึ่งจากภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาอังกฤษ (translate English to English) โดยที่ผู้เขียนอธิบายว่าผู้เขียนมีความสุขมากในการที่จะแสวงหาสิ่งที่เป็นเรื่องราวที่มีความสลับซับซ้อนแล้วก็พยายามที่จะแยกแยะเรื่องเหล่านั้นออกมา เพื่อที่จะทำให้เกิดมีความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น หลังจากนั้นเมื่อเข้าใจแล้ว ก็ถ่ายทอดสู่ผู้อ่านเป็นงานเขียน (คอลัมน์หรือบทความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์) ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมาให้ทราบ สำหรับเรื่องราวที่ผู้เขียนให้ความสนใจนั้น ผู้เขียนสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับตะวันออกกลาง (Middle East) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม (Environment) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับโลกาภิวัตน์ (Globalization) เรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองของคนอเมริกัน

ในช่วงของต้นปี ค.ศ. 2015 ผู้เขียนใช้เวลาส่วนใหญ่ในการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ นักวิเคราะห์ หรือนักการเมืองในช่วงอาหารเช้าคือ รับประทานข้าวไปด้วยก็สัมภาษณ์ไปด้วยในแถวๆ ดาวน์ทาวน์ของกรุงวอชิงตัน ดีซี ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับสำนักงานนิวยอร์ก ไทมส์ โดยปกติแล้วก็จะใช้เวลาในช่วงที่ทานอาหารเช้าในการสัมภาษณ์เพราะว่าจะได้ไม่ต้องเสียเวลา ซึ่งในแต่ละการสัมภาษณ์นั้นก็จะมีประเด็นหมายก็กับผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์บริเวณแถวๆ ซับเวย์ ในบางครั้งแซกรับ

เชิญก็ใช้เวลาเดินทางมาที่จุดนัดหมายเลยกำหนดเวลานัด เช่น บางท่านก็มาสายเกิน 10 นาทีบางท่านก็สายเกิน 20 นาทีหรือบางท่านก็มาสายครึ่งชั่วโมง เป็นต้น ส่วนใหญ่แล้วหลังจากที่มาสายเกินเวลานัดหมาย ก็จะทำอย่างเหตุผลที่ว่าทำไมถึงมาสายแตกต่างกันไป แต่ในความเห็นของผู้เขียนแล้ว ผู้เขียนมิได้สนใจว่าแขกรับเชิญที่รับการสัมภาษณ์นั้นจะมาสายหรือไม่ จนในหลายๆ ครั้งได้กล่าวออกไปว่า ไม่ต้องมาขอโทษหรอกเพราะว่าผมเสียอีกจะต้องขอบคุณท่าน การมาสายบ้างก็เป็นผลดีเพราะว่าการมาสายนั้นก่อให้เกิดประโยชน์ ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างในโลกนี้ที่มีแนวโน้มที่จะไปสู่สิ่งที่ไม่ดี จะกลับมามีขึ้น ซึ่งจะกล่าวต่อไปในบทต่อไป

เรื่องเกี่ยวกับผู้ดูแลที่จอดรถสาธารณะ (The Parking Attendant)

ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้เขียนได้ค้นพบสิ่งที่ตัวเองต้องการอยากจะทำ เป็นสิ่งที่จุดประกายความคิดของผู้เขียน ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงต้นเดือนตุลาคม 2014 ผู้เขียนมักจะขับรถไปจอด ณ ที่จอดรถสาธารณะแห่งหนึ่งในแถวแถวๆ ใกล้ๆ จุดที่นัดสัมภาษณ์ มีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อทำธุระเสร็จแล้วผู้เขียนก็ขับรถออกที่จอดรถนั้น ในขณะที่ผ่านมาถึงช่องที่จะต้องคืนบัตร พบว่ามีพนักงานที่รับบัตรจอดรถคืนนั่งอยู่ในบูท ชายดังกล่าวมีลักษณะเป็นเป็นชายที่สูงวัย มีสำเนียงภาษาต่างประเทศ ชายชราดังกล่าวได้กล่าวทักทายผู้เขียนว่า "ได้รู้จักและได้อ่านบทความของผู้เขียนเสมอ จากการสนทนาก็พบว่าชายคนนี้นั้นในอดีตเขาเคยเป็นชาวเอธิโอเปียที่อพยพมาอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา มีการศึกษาจบปริญญาตรีจากเอธิโอเปีย ในขณะเดียวกันนี้เขามีบล็อก (blog) เป็นของตัวเองซึ่งบล็อกดังกล่าวมีชื่อว่า odanabi.com เป็นบล็อกที่เกี่ยวกับเรื่องของการวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของเอธิโอเปียซึ่งมีประเด็นหลายประเด็นที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลอย่างร้อนแรง ซึ่งหลังจากผู้เขียนได้พูดคุยกับชายชราดังกล่าวแล้วเกิดความรู้สึกประหลาดใจมากที่เจ้าหน้าที่ๆ ดูแลรับคืนบัตรจอดรถในที่จอดรถสาธารณะนั้นมีความรู้ความสามารถมาก เมื่อกลับถึงบ้านจึงเข้าไปเสิร์ชหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบล็อกดังกล่าว ได้ดูข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบล็อกที่ชายชราเขียนซึ่งมีอยู่จริงดังที่ชายชราที่สูงวัยได้กล่าวไว้ และพบว่าบล็อกอันนี้

ได้เน้นในการวิพากษ์วิจารณ์เรื่องราวในด้านการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศ เอธิโอเปียทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจอยากจะรู้จักชายชราเจ้าของบล็อกนั้นมากขึ้น หลังจากนั้นหลายวันผู้เขียนได้กลับไปที่จอรถแห่งนั้นอีกและได้มีโอกาสได้พบกับชายชราผู้นั้น จึงเริ่มสนทนากันและชายชราได้แนะนำตัวเองว่าชื่อ นายโบเจีย (Ayele Z. Bojia) ซึ่งทั้งสองได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาในบล็อก (blog) แล้วก็ได้ทราบความจริงว่านายโบเจียซึ่งมีอายุ 63 ปีและก่อนที่จะอพยพย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่สหรัฐ เขาเป็นชาวเอธิโอเปียมาก่อนได้ใช้เวลาในขณะนั้นวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลจนกระทั่งสุดท้ายต้องลี้ภัยทางการเมืองออกมาในปี ค.ศ. 2004 หลังจากที่ได้อ่านสนทนากับนายโบเจียแล้วเกิดความรู้สึกว่ามันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นสิ่งที่ผู้เขียนได้เรียนรู้จากชายคนนี้จากประสบการณ์ที่เขามีอยู่ทำให้ผู้เขียนมีความรู้สึกที่ว่าชายคนนี้ได้ทำหลายสิ่งหลายอย่างมาแล้วสิ่งที่ทำมานั้นคุ้มกับเวลาที่ผ่านไปอย่างน่าประทับใจ

เรื่องความร้อนและความสว่าง (Heat and Lighting)

ตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาผู้เขียนได้มีโอกาสได้พูดคุยกับนายโบเจีย ได้แลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ซึ่งกันแล้ว ในขณะเดียวกันผู้เขียนได้ให้คำแนะนำในการเขียนคอลัมน์ข่าวหรือบทความลงในในหนังสือธุรกิจ และให้คำแนะนำไปด้วย ในขณะเดียวกันก็ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างจากนายโบเจียด้วยเช่นกัน ผู้เขียนให้คำแนะนำแก่นายโบเจียโดยอธิบายว่า โดยทั่วไปแล้วไม่มีหลักที่แน่นอนในการเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ ไม่มีที่ไหนที่มีการสอนกันในเรื่องดังกล่าว จึงมีลักษณะหนึ่งก็คือทุกคนจะมีลักษณะที่แตกต่างกันในการเขียนคือสไตล์ที่แต่ละคนใช้ในการเขียนคอลัมน์นั้นไม่เหมือนกัน แต่มีแนวทางที่พอจะให้คำแนะนำให้ได้คือ การเป็นนักข่าวนั้น ต้องมุ่งเน้นเฉพาะในเรื่องประเด็นที่เราจะต้องการขุดลงไปเพื่อแสวงหาความจริง โดยขุดให้ลึกที่สุดเพื่อที่จะได้นำมาอธิบายให้เห็นภาพแล้วก็ให้เห็นความซับซ้อนของความจริงเกี่ยวกับสิ่งนั้น และนำไปเปิดเผยแก่ผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นหลักการของผู้สื่อข่าวหรือนักข่าวซึ่งมีลักษณะของการเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความจริงที่เขาไปเสาะแสวงหามา สำหรับการเขียนข้อคิดเห็น (Opinion writing) นั้นเป็นการเขียนเพื่อถ่ายทอดความ

คิดเห็นอันเป็นสิ่งที่แตกต่างออกไป ซึ่งในขณะที่คุณเป็นคอลัมนนิสต์หรือบล็อกเกอร์คนหนึ่งนั้น งานเขียนของคุณจะต้องมีความมุ่งหมายที่จะสร้างอิทธิพลหรือโน้มน้าวที่จะทำให้เกิดการสนองตอบโดยที่ไม่ใช่เพียงแค่เฉพาะการบอกกล่าวให้ทราบถึงความจริงเท่านั้น แต่คุณจะต้องไปสร้างสร้างอิทธิพลหรือสร้างสิ่งที่โน้มน้าวให้เกิดการตอบสนองของผู้อ่าน เป็นเรื่องที่คุณจะต้องไปทำอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ผู้อ่านได้คิด คือเมื่ออ่านแล้วจะเกิดความคิดหรือเกิดความรู้สึกที่แตกต่างออกไปหรือมีความคิดหรือความรู้สึกที่เข้มข้นมากขึ้นในเรื่องนั้นๆ

ผู้เขียนได้อธิบายให้นายโบเจียได้ทราบว่าในขณะที่เป็นคอลัมนนิสต์คนหนึ่งนั้น ผู้เขียนจะอยู่ในฐานะที่เป็นผู้ที่เติมเชื้อไฟเข้าไปในธุรกิจในขณะที่เดียวกัน ก็คือเป็นผู้ที่เติมแสงสว่างเข้าไปในธุรกิจด้วย หมายความว่าในทุกๆ คอลัมน์หรือบล็อกที่ผู้เขียนๆ ลงไปนั้นผู้เขียนก็จะเขียนเพื่อให้เกิดการจุดประกายไฟให้เกิดความต้องการขึ้นในความคิดของผู้อ่านและเป็นการส่องไฟให้เกิดความสว่างในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในแนวทางที่จะให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่มันเป็นสิ่งที่เป็นเรื่องใหม่เป็นเรื่องที่น่าสนใจแล้วก็มันกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงหรือมีความรู้สึกที่เปลี่ยนไปเมื่อได้อ่านเรื่องๆ นั้น ซึ่งเป็นงานที่คอลัมนนิสต์ทำ

ในขณะที่ผู้เขียนได้ให้คำแนะนำนายโบเจีย ว่าการเขียนคอลัมน์นั้นเปรียบไปแล้วก็คล้ายๆ กับศิลปะเกี่ยวกับเคมี เพราะว่าคุณจะต้องมีมีจินตนาการและก็มีความคิดสร้างสรรค์ที่อยู่ในตัวคุณเอง ซึ่งไม่ได้เขียนไปในลักษณะของข่าวไม่ได้เป็นเรื่องของการบอกเล่าหรือไม่ได้เป็นเรื่องของข่าวในที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ แต่คอลัมน์จะต้องเป็นเรื่องที่เป็นการสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ขึ้น ศิลปะแห่งเคมีอันนี้โดยส่วนมากแล้วก็ประกอบไปด้วยสิ่งที่เป็นองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ ประการแรกก็คือค่านิยมที่อยู่ในตัวของคุณ ประการที่สองก็คือการจัดลำดับความสำคัญ แล้วประการที่สามก็คือความทะเยอทะยาน (aspiration) เช่นในกรณีนี้คุณจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนี้ (หมายถึงเทคโนโลยี โลกาภิวัตน์ และภาวะโลกร้อน) ซึ่งพลังอำนาจนี้เปรียบเสมือนเป็นเครื่องจักรที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีกำลังมหาศาลที่จะดูดดึงหรือว่าเปลี่ยนแปลงรูปร่างของสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในโลก หรือมันเป็นอะไรที่คุณได้เรียนรู้มา

เกี่ยวกับผู้คนและวัฒนธรรมที่หลากหลายและแตกต่างกัน โดยที่ผู้คนหรือชุมชนเหล่านี้จะตอบสนองอย่างไรหรือไม่ตอบสนองเลยกับผลกระทบที่พวกเขาได้รับ

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เขียนได้มาพบกับนายโบเจียและให้คำแนะนำกับนายโบเจียหลายประการเกี่ยวกับเรื่องของการเขียนคอลัมน์หรือบทความต่างๆ และในที่สุดแล้วผู้เขียนเองก็ได้เรียนรู้จากนายโบเจียด้วยนั้น นำไปสู่คำถามที่ผู้เขียนได้เคยตั้งขึ้นเอาไว้เป็นข้อแนะนำแก่นายโบเจียด้วย ในขณะที่ผู้เขียนได้เริ่มถามตนเองด้วยเช่นกันให้ค้นหาในสิ่งเหล่านี้ นั่นก็คือ อะไรที่เป็นจุดของคุณค่าที่อยู่ในตัวของเราเอง? และคุณค่าเหล่านั้นมาจากที่ไหน? คำถามถัดไปคือ เราจะคิดได้อย่างไรว่าเครื่องจักรกลที่อยู่ในโลกทุกวันนี้มันทำงานอย่างไร? และอะไรบ้างที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับผู้คนหรือวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างกันและมีความหลากหลายซึ่งสิ่งเหล่านี้เมื่อได้รับผลกระทบจากพลังอำนาจซึ่งเป็นเครื่องจักรกลตัวใหญ่อันหนึ่ง ไม่ว่าจะผู้คนหรือวัฒนธรรมที่ต่างกันจะตอบสนองกับสิ่งที่มาก่อให้เกิดผลกระทบแก่พวกเขาหรือวัฒนธรรมผู้คนเหล่านั้นจะตอบสนองอย่างไรต่อสิ่งเหล่านี้? คำถามต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของผู้เขียนหลังจากที่ได้พบและสนทนากับนายโบเจีย ซึ่งทำให้ผู้เขียนได้เริ่มที่จะหยุดคิดแล้วก็เริ่มที่จะเสาะแสวงหาความรู้และเป็นที่มาของการเขียนหนังสือเล่มนี้

ตอนที่ 2 ความเร่ง (Accelerating)

บทที่ 2 เกิดอะไรขึ้นในปี ค.ศ. 2007

(What the hell happened in 2007?)

จากการได้สัมภาษณ์เจ้าของกิจการต่างๆ รวมถึง CEO ของบริษัทชั้นนำ ผู้ผลิตเทคโนโลยี ผู้เขียนพบว่า ในปี ค.ศ. 2007 เป็นจุดเริ่มต้นที่เกิดขององค์กรชั้นนำ มีการนำนวัตกรรมใหม่ๆ มานำเสนอและให้บริการแก่สังคม อาทิ เช่น Steve Jobs จากบริษัท Apple ได้ประกาศเสนอสินค้าที่มีชื่อว่า iPhone เป็นครั้งแรก ปีนั้นเป็นปีแรกที่บริษัท Apple ได้เสนอผลิตภัณฑ์ที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ของ Apple โดยเน้นนวัตกรรมในเรื่องของความเป็นคอมพิวเตอร์พกพาที่มีขนาดเล็กคือมีขนาดเท่ากับโทรศัพท์มือถือ ในขณะที่เดียวกันมีความจุของ

หน่วยความจำ (Memory) ขนาดใหญ่ในขณะที่ขนาดของคอมพิวเตอร์พกพานั้นมีขนาดเล็กเท่ามือถือ โดยภายในบรรจุด้วยซอฟต์แวร์และทุกอย่างที่จำเป็นรวมอยู่ในมือถือ โดยที่ที่เป็นนวัตกรรมนี้รวมฟังก์ชันการทำงานทั้ง 3 อย่างเข้าด้วยกันนั่นคือเป็นทั้งโทรศัพท์ คอมพิวเตอร์พกพาที่บรรจุด้วย Application ที่ใช้แสดงภาพและเสียง และเป็นทั้งระบบสื่อสาร (network communication) รวมอยู่ด้วยในอุปกรณ์เครื่องเดียวกัน

นอกจากนี้ปี ค.ศ. 2007 ยังเป็นปีที่เกิดบริษัทที่มีชื่อว่า VMware ซึ่งบริษัทดังกล่าวถูกนำเข้าระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์ในปีเดียวกัน VMware เป็นซอฟต์แวร์ชนิดหนึ่งที่เป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถที่จะ Run Application ได้หลายๆ แพลตฟอร์มของระบบปฏิบัติการ (operating system) ในเวลาเดียวกัน ตัวซอฟต์แวร์ที่ชื่อว่า VMware นี้เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาไปสู่ระบบคลาวด์คอมพิวเตอร์ในปัจจุบัน ในปี ค.ศ. 2007 เกิดซอฟต์แวร์ที่มีชื่อว่า hadoop ซอฟต์แวร์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาไปสู่ระบบวิเคราะห์ข้อมูลมหาศาล (Big Data) ในขณะที่ในปีเดียวกันนั่นเองมีการพัฒนานำไปสู่การเปิดตัวชุมชนของ open source platform เป็นชุมชนที่เป็นแหล่งที่รวมนักพัฒนาซอฟต์แวร์ ที่ร่วมกันแชร์ซอฟต์แวร์ที่ตนพัฒนา และร่วมกันพัฒนาซอฟต์แวร์ (collaboration) ชุมชนหรือกลุ่มนักพัฒนาซอฟต์แวร์นี้มีชื่อว่า Github ในวันที่ 26 กันยายน 2006 ถือเป็นวันที่เฟซบุ๊ก (Facebook) เริ่มให้บริการแก่ชุมชน นักเรียนและนักศึกษาตามโรงเรียนและวิทยาลัยต่างๆ ในขณะที่ในปี ค.ศ. 2007 นั้นเป็นจุดกำเนิดของทวิตเตอร์ (Twitter) ผู้ให้บริการที่เป็นประเภท Micro blogging Company และในปีเดียวกันนั่นเองได้เกิดองค์กรระดับโลกชื่อว่า change.org ซึ่งถือว่าเป็นเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมในหมู่ของนักเคลื่อนไหวทางกิจกรรมสังคม (Social mobilization) ทั่วโลก เว็บไซต์ดังกล่าวมีส่วนในการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม สังคมและการเมือง ก่อให้เกิดการรวมตัวการเพื่อสร้างอำนาจต่อรองกับผู้มีอำนาจทั่วโลก

ในปลายปี ค.ศ. 2006 Google เข้าซื้อกิจการ YouTube และในปี ค.ศ. 2007 Google ได้ให้บริการ ระบบปฏิบัติการประเภทแพลตฟอร์มเปิด (Open Standard Platform) ที่มีชื่อว่า Android เป็นระบบปฏิบัติการที่ใช้กับ

อุปกรณ์ซึ่งจะช่วยให้โทรศัพท์เปลี่ยนสภาพเป็นสมาร์ตโฟน Android จะเป็นระบบปฏิบัติการที่ช่วยให้สมาร์ตโฟนมีขีดความสามารถเพิ่มมากขึ้น และมีสมรรถนะเทียบเท่าระบบปฏิบัติการของ Apple ก็คือ Apple iOS ในปี ค.ศ. 2007 AT&T ผู้ให้บริการทางด้านระบบโทรคมนาคมได้มองเห็นโอกาสในการที่จะเชื่อม iPhone เข้าด้วยกันผ่านโครงข่ายสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเพิ่มความสามารถในการเชื่อมต่อ (connectivity) ให้กับไอโฟน ทาง AT&T จึงลงทุนสร้างเครือข่าย (Network) และพัฒนาตัวระบบซอฟต์แวร์สำหรับโครงข่ายที่ช่วยสนับสนุนในการสร้างโครงข่ายที่มีประสิทธิภาพเพื่อการรองรับข้อมูลจำนวนมากที่วิ่งบนเครือข่ายให้เกิดขึ้น เรื่องดังกล่าวช่วยให้เกิดการขยายตัวอย่างรวดเร็วรวมถึงขยายความสามารถของโครงข่ายที่จะรองรับปริมาณข้อมูล (Traffic) ของระบบโทรศัพท์เซลลูลาร์จำนวนมากซึ่งและสิ่งเหล่านั้นมันมาจากข้อมูลที่รับหรือส่งจากตัวสมาร์ตโฟนนั่นเอง สิ่งนี้ AT&T ลงทุนหรือสร้างขึ้นมานี้ถือเป็นวิวัฒนาการของสมาร์ตโฟนเลยทีเดียว อาจจะถูกกล่าวได้ว่าระบบที่ AT&T พัฒนาขึ้นนี้ก่อให้เกิดการขยายตัวของปริมาณข้อมูลที่วิ่งไปมาบนระบบเครือข่ายเพิ่มมากขึ้นถึงร้อยละ 100,000 นับจากเดือนมกราคม 2007 ตลอดไปจนถึงเดือนธันวาคม 2014 ซึ่งหมายความว่าถึงสิ่งที่เป็นนวัตกรรมที่ AT&T พัฒนาขึ้นมานี้เป็นตัวช่วยปฏิวัติวงการของสมาร์ตโฟน ที่ก่อให้เกิดการขยายตัวของปริมาณข้อมูล (Traffic) บนเครือข่ายที่เพิ่มขึ้นถึง 100,000 เท่าในช่วงเวลาดังกล่าว

ในปี ค.ศ. 2007 นายซาโตชิ นากาโมโต (Satoshi Nakamoto) ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลย ได้เริ่มงานพัฒนาระบบที่เป็นระบบเงินดิจิทัล (Digital currency) และพัฒนาระบบการชำระเงิน ซึ่งระบบเงินดิจิทัลดังกล่าวมีชื่อเรียกว่าบิทคอยน์ (Bitcoin) โดยที่นายซาโตชิได้เผยแพร่หลักการดังกล่าวนี้ในวันที่ 31 เดือนตุลาคม ค.ศ. 2008 ใช้ชื่อว่า bitcoin หลักการก็คือเป็น Electronic Cash System ซึ่งในในบทความที่เขาได้เผยแพร่นี้ เป็นระบบ Electronic Cash System ที่เป็นลักษณะ peer-to-peer อย่างแท้จริง โดยที่ระบบดังกล่าวเป็นสื่อกลางในการชำระเงินจากบุคคลหนึ่งหรือว่าฝ่ายหนึ่งให้อีกฝ่ายหนึ่งหรืออีกบุคคลคนหนึ่งได้ โดยที่ไม่ต้องผ่านระบบของธนาคารหรือระบบที่เป็น

นายหน้าที่ดูแลในเรื่องกันข่าระเงินเลย อาจจะถูกกล่าวได้ว่าในอีก 10 ปีต่อมา ระบบเงินดิจิทัลที่มีชื่อว่าบิทคอยน์นี้ถือว่าเป็นรูปแบบการโอนเงินเพื่อชำระค่าบริการหรือสินค้าของระบบธนาคารโลกในศตวรรษที่ 21 ซึ่งที่วิกิพีเดียได้กล่าวเอาไว้ว่านายซาโตชิได้ประกาศว่างานการสร้างสรรคหรือพัฒนา bitcoin โดยพัฒนาโค้ดโปรแกรม (application code) ได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 2007

ในปี ค.ศ. 2007 เซนกัน อเมซอนได้แนะนำบริการที่มีชื่อว่า คินเดิล (Kindle) ตัวสินค้ามีลักษณะเป็นแท็บเล็ต ภายในตัวมันประกอบด้วยชิปที่เป็นนวัตกรรมที่ประดิษฐ์โดยบริษัท Qualcomm เป็นนวัตกรรมของ 3G เทคโนโลยีซึ่งจะช่วยให้ ตัวมันเองสามารถที่จะดาวน์โหลดหนังสือ (e-book) ได้เป็นพันๆ เล่ม ไม่ว่าเจ้าของจะอยู่ ณ ที่แห่งหนตำบลใด ด้วยอุปกรณ์นี้ทุกคนสามารถดาวน์โหลดหนังสือผ่านเว็บไซต์ลงมาอ่านได้ทันที

ในปี ค.ศ. 2007 Airbnb ได้ถือกำเนิดขึ้นมาโดยที่บริษัทดังกล่าวเป็นบริษัทที่ให้บริการที่พักทั่วโลกแก่ผู้เดินทางในขณะที่บริษัทเองไม่ได้เป็นเจ้าของสถานที่พักเลย โดยใช้หลักการง่ายๆ คือเป็นระบบความไว้นใจกัน ระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เดินทาง โดยผู้เช่าคือเจ้าของบ้านซึ่งเป็นใครก็ได้ในโลกนี้ที่เป็นเจ้าของบ้านมีห้องที่ว่างอยู่ และพร้อมที่จะเปลี่ยนที่พักของตัวเองให้เป็นห้องพักเพื่อให้บริการแก่แขกที่เดินทางมาท่องเที่ยวหรือมาเยือนชุมชนของเจ้าของบ้านนั้น เมื่อสมัครลงทะเบียนเป็นสมาชิกของ Airbnb แล้วก็จะสามารถที่จะเปลี่ยนห้องพักในบ้านของตนให้เป็นสถานที่ๆ ให้บริการที่พักรักแก่แขกที่มาเยือนได้ โดยเจ้าของบ้านที่มีห้องว่างไม่จำเป็นต้องใช้เตียง ตู้หรือหมอน แต่จะจัดหาถุงนอน แทนเตียงให้แก่แขกที่มาพักในราคาค่าบริการที่ถูกมากเมื่อเปรียบเทียบกับห้องพักรักตามโรงแรม นอกจากนี้เจ้าของบ้านยังสามารถที่จะให้บริการในเรื่องอาหารเช้าแก่แขกที่มาพัก รวมไปถึงให้บริการเพิ่มเติมแก่แขกโดยเป็นมัดคุเทศก์ นำเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ ในชุมชนของตนเอง ซึ่งหลักการนี้ได้รับความนิยมอย่างมาก จากระบบดังกล่าว เกิดคำถามที่ว่าแล้วนักท่องเที่ยวที่ไปพักที่บ้านโดยที่เขาไม่รู้จักกันเลย เขาใช้อะไรมาเป็นตัววัดความมั่นใจ (Trust) ว่าที่พักหรือผู้ให้บริการนั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร หลักการก็คือผู้ที่จะสามารถให้บริการที่พักรักได้นั้นจะต้องลงทะเบียนเป็นสมาชิกของ Airbnb จะต้องแจ้งสถานะตัวตน (identity)

โดยทั่วไปการลงทะเบียนกับ Airbnb นั้นจะใช้ข้อมูลสมาชิกที่มีอยู่แล้วกับ เฟสบุ๊ก (Facebook account) โดยข้อมูลที่ลงทะเบียนกับเฟสบุ๊กจะเป็นตัวที่ แสดงสถานะตัวตนของผู้ที่เป็นสมาชิคนั้น ดังนั้นทุกครั้งที่มีการให้บริการผู้ให้ บริการก็จะถูกเปิดเผยสถานะตัวตน แล้วก็จะถูกตรวจสอบ (verify) โดย Airbnb ภายใต้ระบบเรตติ้ง ซึ่งระบบดังกล่าวนี้จะแสดงถึงคุณภาพของการให้บริการว่าดี หรือเลวอย่างไร ผู้เดินทางหรือนักเดินทางที่ท่องเที่ยวสามารถตรวจสอบผู้ให้ บริการและทำให้ทราบได้ว่าเราสามารถที่จะให้ความไว้วางใจ (trust) แก่ผู้ ให้บริการรายนั้นมากน้อยเพียงใดโดยผ่านการพิจารณาเรตติ้งนั่นเอง ในปี 2007 นั้นนายไมเคิลผู้บริหารระดับ CEO ของบริษัทเดลล์ (DELL Inc.) ซึ่งได้ วางมือไปในปี ค.ศ. 2015 เขาได้เห็นอนาคตที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่ หลวงด้านเทคโนโลยีจึงหวนกลับมาบริหารในตำแหน่งสูงสุดของบริษัทเดลล์อีก ครั้งในปี 2017 ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้แล้วในปี 2007 หน่วยงานหนึ่งที่อยู่ภายใต้ บริษัทยักษ์ใหญ่ ไอบีเอ็ม มีชื่อว่าฝ่ายวิเคราะห์และการรวมกันเกี่ยวกับไซแมนเทค (Symantec analysis and integration Department) ได้พัฒนาตัวหุ่นยนต์ภายใต้ภายใต้ ศูนย์ที่ชื่อว่า Watson Research Center โดยพัฒนาหุ่นยนต์ที่มีมันสมองเป็น ระบบคอมพิวเตอร์ขึ้นมา มีชื่อว่าวัตสัน (Watson) ซึ่งตัวระบบคอมพิวเตอร์ ดังกล่าวเป็นระบบคอมพิวเตอร์ที่มีความสามารถในการเรียนรู้และจดจำความรู้ ต่างๆ ทำการวิเคราะห์และยังมีความสามารถรวมไปถึงการสร้างอัลกอริทึมใน ความคิดของตัวระบบคอมพิวเตอร์เองให้สามารถตอบคำถามที่มีความซับซ้อน และยากมากๆ ได้ โดยตัวคอมพิวเตอร์เองนี้มีความสามารถในการเข้าใจถึงภาษา ของมนุษย์ ถือว่าเป็นคอมพิวเตอร์ที่เรียนรู้และจดจำ (Cognitive computer) ตัวแรกที่ถูกมนุษย์สร้างขึ้นมาโดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์ดังกล่าว ถือเป็น เครื่องจักรกลประเภทเรียนรู้ (Machine Learning) และขณะเดียวกันเป็นสิ่งอัจฉริยะเทียม (Artificial intelligence) อีกด้วย

ในปี 2007 บริษัทอินเทล (Intel Inc.) ได้แนะนำเทคโนโลยีในการผลิต ชิปไอซี (Integrated circuit Chip) ที่ใช้วัสดุที่เรียกว่าวัสดุประเภทที่ไม่ใช่ ซิลิคอน (nonsilicon material) ซึ่งแต่เดิมการผลิตชิปคอมพิวเตอร์ของบริษัท

อินเทล จะใช้วัตถุดิบคือซิลิคอน แต่เมื่ออินเทลสามารถที่จะทลายข้อจำกัดในการสร้างชิปคอมพิวเตอร์ที่สลับซับซ้อนมากขึ้นได้ โดยอาศัยวัสดุประเภทที่ไม่ใช่ซิลิคอนนี้ จะช่วยให้เกิดการปฏิวัติวงการอุตสาหกรรมผลิตชิปไอซี โดยเกณฑ์ทั่วไปของความก้าวหน้าของเทคโนโลยีนี้ให้มองถึงความหนาแน่นของจำนวนทรานซิสเตอร์ที่บรรจุในชิปคอมพิวเตอร์ว่ามีความหนาแน่นเป็นหลักก็แสน ก็ล้วนตัวต่อตารางมิลลิเมตร เทคโนโลยีดังกล่าวช่วยเพิ่มขนาดของความหนาแน่นของจำนวนทรานซิสเตอร์ที่บรรจุลงไปในชิปคอมพิวเตอร์ซึ่งได้เพิ่มขึ้นมากมาย จนอาจกล่าวได้ว่าการพัฒนาความสามารถของไมโครชิปนี้ อินเทลสามารถที่จะพัฒนาให้มีความสามารถเพิ่มขึ้น 2 เท่าในทุกๆ 2 ปี เสมือนหนึ่งเป็นอัตราการเติบโตแบบเร่งหรือเป็นในลักษณะเคิร์บรูบเอกซ์โปเนนเชียล (exponential curve) ซึ่งถือว่าอยู่ภายใต้กฎของมัวร์ (Moore's law) ด้วยซึ่งจะกล่าวในบทต่อไป

นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 2007 ยังถือเป็นปีที่เกิดการเริ่มต้นของนวัตกรรมใหม่ๆ หลายประการ อาทิเช่น การปฏิวัติพลังงานสะอาด (Clean Power Revolution) ก็คือการปฏิวัติทางด้านแหล่งกำเนิดพลังงานสะอาด อาทิเช่น พลังงานแสงแดด พลังงานลม พลังงานไบโอดีเซลซึ่งถูกนำมาสร้างเป็นพลังงานไฟฟ้าได้ เกิดการพัฒนาอุปกรณ์ให้แสงสว่างโดยใช้แอลอีดี (LED Lighting) มีการพัฒนาระบบประหยัดพลังงานที่ใช้ในตัวอาคาร มีการพัฒนาในเรื่องของรถยนต์จากน้ำมันไปสู่รถยนต์ระบบไฟฟ้า เป็นต้น

ในปี ค.ศ. 2007 เช่นกันยังเป็นช่วงของการปฏิวัติเกี่ยวกับการขุดเจาะหรือสำรวจหาแหล่งน้ำมัน มีการพัฒนาโดยการนำเทคโนโลยีการวิเคราะห์ผลข้อมูลมหาศาล (Big Data) และอาศัยเทคโนโลยีอันทันสมัยคือระบบจีพีเอส (GPS) รวมถึงการพัฒนาระบบซอฟต์แวร์ที่สามารถทำให้การขุดเจาะน้ำมันสามารถที่จะขุดเจาะได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นมาก ส่งผลให้สหรัฐสามารถเพิ่มปริมาณการขุดเจาะน้ำมันและก๊าซธรรมชาติโดยเปรียบเทียบจากพลังงานสำรองที่เก็บไว้ของสหรัฐฯ มีเพิ่มขึ้นมากถึง 35 เปอร์เซ็นต์ในปีเดียวกันนั้น

ในปี ค.ศ. 2007 ก็ยังปีแห่งการพัฒนาในเรื่องของวิศวกรรมพันธุกรรม (Genetic Engineering) ก่อนหน้านั้นต้นทุนในการพัฒนาหรือต้นทุนในการ

ค้นคว้าเพื่อหา DNA sequencing ซึ่งเกี่ยวกับอุตสาหกรรมไบโอเทค ในอดีตสิ่งเหล่านี้มีค่าใช้จ่ายที่แพงมากโดยมีมูลค่าสูงถึงเกือบร้อยล้านเหรียญสำหรับการทดลองหาซีควเอนของยีนที่เกี่ยวข้องกับจีโนมของบุคคลบุคคลหนึ่ง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายในปัจจุบันแล้วพบว่าไม่มีบริษัทที่ให้บริการเกี่ยวกับหาซีควเอนของยีนที่เกี่ยวข้องกับจีโนมของบุคคลมีชื่อว่าบริษัทเวอร์ริทัส (VERITAS) ซึ่งได้ประกาศว่า บริษัทได้พัฒนาเทคโนโลยีดังกล่าวจนถึงจุดที่คาดหวังแล้ว แต่ก็ยังพัฒนาต่อไปในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาโครงการพันธุกรรมส่วนบุคคล (Personal Genetic) โดยที่ประกาศดังกล่าวนี้ได้กล่าวถึงว่า โครงการดังกล่าวนี้สามารถที่จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับซีควเอนของจีโนม (genome sequence) ทั้งหมดของบุคคลหนึ่งซึ่งมีค่าใช้จ่ายเพียง 1,000 เหรียญสหรัฐๆ ในการหาข้อมูลนี้ซึ่งถูกมากเมื่อเปรียบเทียบกับในอดีต

โดยสรุปหากเรานำค่าต้นทุนในการหา DNA sequencing ที่ระยะเวลาต่างๆ ในอดีตมาถึงปัจจุบัน โดยพลอทกราฟให้ค่าใช้จ่าย (พันเหรียญ) เป็นแกนตั้งและเป็นระยะเวลา (ปี) เป็นแกนนอน เราจะพบว่าตัวเคิร์ฟ (Curve) ที่ปรากฏนั้นลาดลงมาเป็นแบบเอ็กซ์โปเนนเชียล หมายความว่าค่าใช้จ่ายในการหาซีควเอนของพันธุกรรมมีค่าลดลงในอัตราเร่งในช่วงสิบปีที่ผ่านมา และเช่นเดียวกันเมื่อเรามองในเรื่องของการพัฒนาและการเติบโตในเรื่องของพลังงานแสงอาทิตย์ (Solar Power) เราสามารถที่จะนำมาสร้างกราฟโดยให้แกนตั้งเป็นขนาดของกำลังการผลิตพลังงานแสงแดด ในหน่วยของเมกะวัตต์ ในขณะที่แกนนอนเป็นระยะเวลาเริ่มตั้งแต่ปี 2505 ไปจนถึงปี 2516 พบว่าเคิร์ฟ (curve) ดังกล่าวนี้นี้เริ่มจากน้อยไปหามากและเป็นไปในลักษณะของเอ็กซ์โปเนนเชียลเช่นกัน ซึ่งเราจะเห็นว่าไม่ว่าเคิร์ฟของพลังงานจากแหล่งพลังงานที่มนุษย์คิดค้นและพัฒนาขึ้นมาไม่ว่าการพัฒนาในเรื่องของซอฟต์แวร์แอปพลิเคชัน กำลังความสามารถของตัวคอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์หรือของตัวคอมพิวเตอร์ฮาร์ดแวร์ หรือการพัฒนาชิปคอมพิวเตอร์เมื่อมองในเรื่องความหนาแน่นของจำนวนทรานซิสเตอร์ต่อตารางมิลลิเมตรซึ่งเป็นมีจำนวนมากถึงหลายๆ ล้านตัวต่อหนึ่งตารางมิลลิเมตร สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีการพัฒนาที่เติบโตมากขึ้นและอัตราการเติบโตไม่ใช่เป็นเส้นตรง

แต่เป็นการเติบโตแบบเร่ง (exponential) ซึ่งสอดคล้องกับกฎของมัวร์ (Moore's law)

ผู้เขียนได้อ่านตำราที่แต่งโดยโปรเฟสเซอร์ซึ่งเป็นอาจารย์สอนหนังสือในสถาบัน เอ็มไอที (MIT) สองท่านชื่ออีริกและแอนดรู โดยหนังสือมีชื่อว่ายุคที่สองของเครื่องจักรกล (The second Machine Age) ทั้งสองท่านได้กล่าวถึงพัฒนาการเครื่องจักรกลของโลกแบ่งออกเป็นสองยุค ยุคแรกเป็นยุคของเครื่องจักรกลที่เรียกว่าเป็นการปฏิวัติอุตสาหกรรม หมายความว่า เป็นยุคที่ประสบความสำเร็จในการสร้างเครื่องจักรกลโดยใช้พลังงานไอน้ำในปี ค.ศ.1700 ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ตัวระบบพลังงานเป็นส่วนที่มาช่วยเสริมแรงให้แก่มนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถใช้กำลังงานได้มากขึ้น หมายความว่ามนุษย์เป็นคนที่ตัดสินใจที่จะใช้ตัวเครื่องจักรกลเหล่านั้นอย่างไรเพื่อให้ได้ผลงานมากขึ้น ดังนั้นจึงอาจจะกล่าวได้ว่า นวัตกรรมในช่วงดังกล่าวมันเกิดขึ้นในลักษณะที่ว่ามนุษย์ซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงาน (Labor) เป็นฝ่ายที่ควบคุมตัวเครื่องจักรกล ที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อให้เครื่องจักรทำงานให้ โดยมนุษย์เป็นผู้คิดและตัดสินใจควบคุมตัวเครื่องจักรกลซึ่งถือเสมือนหนึ่งเป็นตัวช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่มนุษย์ผู้ใช้งานนั้น เป็นการสร้างความสัมพันธ์สำคัญให้เกิดมาระหว่างแรงงานกับเครื่องจักรกลนั่นเอง นั่นก็คือทั้งแรงงานมนุษย์และเครื่องจักรกลเป็นส่วนที่เสริมซึ่งกันและกัน ในขณะที่เครื่องจักรกลในยุคที่สอง นั้นหมายถึงเป็นยุคที่มนุษย์สร้างนวัตกรรมในการผลิตเครื่องจักรกลที่นอกจากทำงานได้รวดเร็วมีประสิทธิภาพแล้ว ตัวเครื่องจักรกลเองยังสามารถที่จะตัดสินใจเองได้ ซึ่งรวมไปถึงการตัดสินใจล่วงหน้าไปในอนาคตได้โดยไม่ต้องพึ่งมันสมองของมนุษย์เลย เพราะฉะนั้นแรงงานมนุษย์และตัวเครื่องจักรกลในยุคที่สอง ไม่ได้ถือว่าพึ่งพาอาศัยกันและกันแต่เป็นตัวเครื่องจักรกลที่เข้ามาแทนที่การทำงานของมนุษย์ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการใช้แรงงานหรือการตัดสินใจแทนมนุษย์ได้ทุกอย่างเลยทีเดียว

โดยสรุปหนังสือเรื่อง Thank You for Being Late: An Optimist's guide to thriving in that age of accelerations ในความเห็นของผู้วิจารณ์แล้วเป็นหนังสือที่ดีเล่มหนึ่ง เพราะผู้เขียนใช้วิธีค้นหาความจริงโดยการ

สัมภาษณ์ผู้รู้ ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านไฮเทคโนโลยีที่นวัตกรรมที่พวกเขาเหล่านั้นคิดค้นขึ้นมาได้ สร้างความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในสังคมโลก โดยเมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วผู้เขียนได้ใช้ประสบการณ์ของตน ทำการวิเคราะห์ แยกแยะและสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ เมื่อเข้าใจแล้วจึงเอามาเรียบเรียงเป็นภาษาที่ง่ายแก่การเข้าใจ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ ทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินในการอ่าน ในขณะที่เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดให้ทราบ ผู้วิจารณ์ขอแนะนำว่าควรหามาอ่านกันครับ

รายการอ้างอิง

Thomas L. Friedman. (2017). **Thank You for Being Late**. New York: Farrar, Straus and Giroux.